

[J. Oskar Andersen.]

Hr. Stegger Nielsens Udtalelser i Landstinget, at han paa et enkelt, for os meget vigtigt Punkt havde misforstaaet Ministeren fuldstændigt, idet han opfattede en Bestemmelse i Lovforslaget ganske modsat af Socialdemokraterne. Jeg komplimenterer altsaa den ærede Ordfører og hans Parti for Behændighed, men den Behændighed skal nok vise sig at indeholde saadanne Elementer, at det ikke bliver særlig prisværdigt, at man i Hast har gennemført dette Lovforslag. Jeg tror, alle Partier i dette høje Ting var bedre tjent med, at man sagde: Nu gaar vi til Forhandling om disse Spørgsmaal, som er saa vigtige og har saa megen Interesse; saa kunde det dog være, at der sluttelig kom noget ud af Forhandlingerne, idet det jo fra flere Sider er sagt, at man kunde ønske, at alle 4 Partier gik sammen om Lovforslaget.

Jeg maa give den ærede Ordfører (Vilhelm Rasmussen) Ret i, at Venstres Stilling er ubegribelig, og det gælder ogsaa det ærede Medlem Hr. Arnth Jensens sidste Udtalelser. Venstres Stilling her i Folketinget og det Ændringsforslag, Partiet har stillet, er mig noget gaadefuldt, naar de samtidig vender tilbage til, at det konservative Parti i Landstinget kunde have opnaaet Forhandling med Venstre. Hvorfor i al Verden stillede saa Venstre ikke dette Ændringsforslag i Landstinget? Det, der gjorde os saa betænkelige, var jo, at vi først saa sent fik Kendskab til, at man havde strøget ethvert Hensyn til Kirken her i København. Det er jo dog notorisk — det er ikke benægtet af det ærede Medlem —, at Partiet stadig har ligget i Underhandlinger med Ministeriet om Lovforslagets Affattelse, og det er jo blevet slaaet fast her, at det var os umuligt at faa Lovforslaget at se, fordi Venstre og Regeringen stadig væk laborerede paa det. Det havde altsaa været rimeligt, om Partiet Venstre havde fremsat det Forslag i Landstinget, som de nu erklærer, at de er saa varme Tilhængere af. Det ærede Medlem maa kunne forstaa, at vi fra vor Side kun kan betragte dette som en Manøvre fra Partiets Side, en Manøvre, som ikke i mindste Maade vil gøre Indtryk, er jeg overbevist om, i de kirkelige Kredse.

Det ærede Medlem erklærede overfor det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt — det kommer i og for sig ikke mig ved —, at det, det ærede Medlem havde sagt, var Sandhed med Modifikation. Heroverfor vil jeg dog gøre opmærksom paa, at jeg gentagne Gange overfor det ærede Medlem

har erklæret, at han ikke skulde benytte Dr. Brodersens Udtalelse, den Mand, som først i Januar Maaned er blevet valgt ind i Skoledirektionen, og som har udtalt, at han i hvert Fald ikke kunde øve nogen særlig betydningsfuld Indflydelse i den københavnske Skoledirektion, saadan som det nu var. Naar der er gjort opmærksom paa, at denne Mand er ganske ukendt med Arbejdet, idet han nylig er kommet ind i det, saa er det, hvad jeg vil kalde Sandhed med Modifikation at anføre hans Ord som et særdeles vægtfuldt Argument for Venstres Stilling til Forholdene i København. Det ærede Medlem Hr. Stegger Nielsen anførte dette i Landstinget, og det bliver ikke bedre ved at gentages her; det viser kun et, nemlig at Venstre trænger til et hvilket som helst Argument, selv om det siger nok saa lidt, selv om det kun er et Navn, man slynger ud, idet man siger, at den paagældende har udtalt, at han intet kunde udrette. Jeg ved ikke, om vedkommende har sagt det, i alt Fald er det ikke kommet offentligt frem; han har udtalt, at der var ringe Mulighed for at udrette noget, men hvis han har sagt det, det ærede Medlem paastaar, er det i alt Fald fuldstændig galt. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, idet jeg synes, vi nu har debatteret dette Forslag længe nok her.

Det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen henvendte nogle Ord personlig til mig, idet han sagde, at det nye Princip, der er optaget her, havde jeg jo selv været Talsmand for. Det er fuldstændig rigtigt, men det var jo netop, fordi jeg mente, at der herigennem kunde fremkomme et Lovforslag, som var i Overensstemmelse med det, som jeg anser for Tidens Krav, og i Overensstemmelse med det, som er det givne, at der er endnu en Forbindelse mellem Stat og Kirke.

Jeg mener altsaa i og for sig ikke, og det har jeg fremhævet ved forskellige Lejligheder, ogsaa i den store Skolekommission, at en Præst som saadan med den Uddannelse, han har, er egnet til at være pædagogisk Autoritet — det vil jeg slet ikke paa nogen Maade hævde, jeg vil blot mene, at han i alt Fald er akkurat lige saa god som disse valgte Medlemmer, som de Herrer beskikker til Skolekommission o. s. v. —, men jeg vil mene, at saa længe der er en Forbindelse mellem Stat og Kirke, mellem Skole og Kirke, er det rimeligt, at Kirken sætter sine Repræsentanter ind som dem, der med virkelig Autoritet kan tale med om,